

בש"פ 6663/16 - מ.ס. נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6663/16

כבוד השופט י' דנציגר
מ.ס.
נ ג ד

לפני:
המבקש:

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 24.8.2016 בעמ"ת 52237-08-16 שניתן
על ידי כב' השופט ד' פיש

עו"ד איאד מ. נוג'ידאת

בשם המבקש:

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 24.8.2016 בעמ"ת 52237-08-16 (השופט ד' פיש).

1. בתמצית ייאמר, כי ביום 31.7.2016 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ואיומים לפי סעיף 192 לחוק. זאת, בגין מספר הזדמנויות – בחודשים שלפני יום 27.7.2016 – בהן תקף המבקש את אשתו (להלן: המתלוננת) בביתם; ומספר הזדמנויות בהן נהג לאיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה ובחייה.
2. ביום 4.8.2016 הורה בית משפט השלום בעכו (השופטת ש' פיינסוד-כהן) על שחרורו של המבקש למעצר בית מלא, עם חלון התאוררות בכל יום בין השעות 18:00-20:00 בהן יהיה רשאי לצאת מתנאי מעצר הבית ובלבד שיהיה בפיקוח צמוד של אחד המפקחים ובתחומי בלבד. בדבריו, קבע בית המשפט כי על אף שקיימות סתירות לכאורה בעדותה של המתלוננת, אין הן עולות בשלב זה לכדי סתירה חזיתית מלאה, ועל כן מתקיימת תשתית ראייתית לכאורית. עוד נקבע קיומן של עילות מעצר בעניינו של המבקש. את מעצר הבית המלא נימק בית המשפט באירוע שהתרחש ביום 27.7.2016, בו אחיה של המתלוננת היכו אותה. זאת, תוך שצוין כי "כלל העדים מעידים" כי אירוע זה אירע על רקע היחסים בין המתלוננת לבין המבקש.
3. בהחלטה נשוא בקשה זו, דחה בית המשפט המחוזי את עררו של המבקש ביחס לתנאים המגבילים שהוטלו עליו. נקבע כי אמנם "לא כל חומר הראיות אחיד", כך שיהיה צורך לקבוע ממצאי מהימנות בעניינה של המתלוננת, אך עם

עמוד 1

זאת קיימות ראיות לכאורה בתיק דנן. עוד ניתן להסיק מן ההחלטה דנן כי לא ברור, על פניו, כי אין קשר בין תקיפתה של המתלוננת על ידי אחיה ובין מחלוקתה עם המבקש; וכי לא ברורה מידת הסכנה שבאיום שהשמיע המבקש, ומשכך נכון היה להטיל עליו תנאים מגבילים.

4. בבקשתו, מעלה המבקש מספר טענות העוסקות בגרסתה של המתלוננת, ובכלל זה כי ישנו מספר רב של "הפרכות, סתירות ואף סילופים"; וכי אין בנמצא אף חיזוק לדבריה. עוד טוען המבקש כי תקיפתה של המתלוננת על ידי אחיה איננה רלבנטית לעניינו; ומטעים את הנזק הנגרם לפרנסתו עקב התנאים המגבילים שהוטלו עליו ואת נסיבותיו האישיות. על כן, עותר המבקש לשחרורו ללא תנאים.

5. דינה של הבקשה להידחות, אף מבלי להיזקק לתשובתה של המשיבה. הלכה היא כי בית משפט זה יקבל בקשות כגון דא אך במקרים "החריגים שבחריגים" שבהם קיימת טעות ברורה בכל הקשור להתקיימותן של ראיות לכאורה או קיים חשש כי מעצרו של המבקש אינו חוקי [ראו: בש"פ 8091/15 מסיקה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 וההפניות שם (13.12.2015)]. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, נחה דעתי כי המקרה דנן אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים שבחריגים. שוכנעתי כי לא נפל פגם בקביעותי של בית המשפט המחוזי בכל הנוגע לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית במקרה דנן. הפערים ואי-הדיוקים עליהם הצביע המבקש נוגעים בשאלת מהימנותה של המתלוננת ואמינות גרסתה. אין דינן של שאלות אלה להתברר בשלב של הליכי המעצר [ראו: בש"פ 5191/13 אבוחאמד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.7.2013)]. מקל וחומר שאין בשאלה זו כדי להצדיק מתן רשות ערר.

6. למעלה מן הצורך, יצוין כי כידוע, בבואו לעצור נאשם עד תום ההליכים נגדו בוחן בית המשפט את התקיימותם של שני רכיבים: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם; וקיומה של עילת מעצר בעניינו (סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996) (להלן: חוק המעצרים). אף אם הוכחו שני רכיבים אלו, אין להורות על מעצר כאשר ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופת מעצר הולמת, שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). ודוק, המבקש העלה מספר טענות העוסקות בתיאורה של המתלוננת את האירוע שהתרחש ביום 27.7.2016, אך אירוע זה כלל לא נכלל בכתב האישום. על כן, נהיר כי לא מדובר בטענות הנוגעות לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית לעבירות נשוא כתב האישום, אלא בטענות הנוגעות לחלופת המעצר שנקבעה בעניינו של המבקש.

7. לגופו של עניין, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, לא מצאתי כי יש באי-הדיוקים בגרסתה של המתלוננת ביחס לאירועים נשוא כתב האישום – עליהם הצביע המבקש – כדי לערער על עצם העובדה שמדובר בראיות גולמיות אשר עיבודן ובחינתן במסגרת ההליך העיקרי יובילו לביסוס אשמתו של המבקש במיוחס לו בכתב האישום [ראו והשוו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147 (1996)]. זאת בייחוד, בשים לב להוראת סעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, לפיה: "סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע מבית המשפט לקבוע עובדות שלגביהן חלו הסתירות". אף לא שוכנעתי כי עיתוי הגשת התלונה הינו כה "אבסורדי" – כפי שרמז המבקש – באופן המקעקע את גרסתה של המתלוננת. ברי כי אף טענות מעין דא תתבררנה במסגרת קביעות המשקל והמהימנות שבהליך העיקרי.

אשר לרלבנטיות של האירוע שהתרחש ביום 27.7.2016; סומך אני את ידי על קביעותי של בית המשפט המחוזי בעניין זה. אין לחדד כי, על פניו, קיימות מספר סתירות בגרסתה של המתלוננת בכל הנוגע לחלקו של המבקש באירוע זה. עם זאת – אף מבלי להידרש לשאלה האם אכן מדובר בסתירות "חזיתיות" היורדות לשורשו של עניין – כזכור, גרסתה של המתלוננת לא הובאה על מנת לבסס תשתית ראייתית לכאורית אלא על מנת לבחון את חלופת המעצר הראויה בעניינו של המבקש. מששקלו בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי את כל השיקולים הרלבנטיים ואיזנו ביניהם כדבעי, איני רואה להתערב בחלופת המעצר שנקבעה. למותר לציין כי עם חלוף הזמן יוכל המבקש להגיש בקשה לעיון

חוזר, במסגרתה ייבחנו התנאים המגבילים שהוטלו עליו.

סוף דבר, הבקשה נדחת איפוא.

ניתנה היום, ט' באלול התשע"ו (12.9.2016).

ש ו פ ט
